इह शान्तिकरो नाम स्थितो ऽस्माकं पुरोहितः
वैदेशिकः, स जानि ऽहं देवस् ते भविष्यति । 125
इत्य् उक्त्वा ब्राह्मणीम् उत्कां नीत्वा रात्रिं तदा एव तां
देवी शान्तिकरं प्रातर् आनाय्य अपृच्छद् अन्वयं । 126
उक्तान्वयाय तस्मै च सा संवादसुनिश्चया,
इयं ते भ्रातृजाया इति ब्राह्मणीं ताम् अदर्शयत् । 127
ज्ञातायां च परिज्ञप्तौ ज्ञातबन्धुक्षयो ऽथ सः
ब्राह्मणीं भ्रातृजायां तां निन्ये शान्तिकरो गृहं । 128
तत्र अनुशोच्य पितरौ भ्रातरं च यथोचितं
आश्वासयामास स तां बालकद्वितयान्वितां । 129
देवी वासवदत्ता अपि तस्यास् तौ बालकौ सुतौ
पुरोहितौ स्वपुत्रस्य भाविनः पर्यकल्पयत् । 130
ज्येष्ठस् तयोः शान्तिसोमो नाम्ना वैश्वानरो ऽपरः
कृतस् तया एव देव्या च वितीर्णबहुसंपदा । 131
अन्धस्य इव अस्य लोकस्य फलभूमिं स्वकर्मभिः
पुरोगैर् नीयमानस्य हेतुमात्रं स्वपौरुषं । 132
अथ प्रलब्धविभवास् तस्थुस् ते तत्र संगताः
बालकौ तौ तयोः सा च माता शान्तिकरश् च सः । 133
ततो गच्छत्सु दिवसेषु एकदा पञ्चभिः सुतैः
सह आगताम् उपादाय शरावान् कुम्भकारिकां । 134

Digitized by Google